

Na svetu je težka pravica —
da si prvi vojak, ki odhaja v napad.
Česa takega naša domovina ni poznala v vseh štirih tisočletjih —
najprej je resnica obračunala z lažjo, najprej se je suženj
vzravnal pod korobačem.
Mi sami znamo obraniti svojo svobodo, mi sami bomo zmagali
nad hudim —
tako je nekoč stric Ho dejal, tako zdaj za njim ponavljamo mi.
In ko se je Suan* bojeval za našo domovino, je na komolcih
sloneč govoril:
»Glavo dvigni više, tovariš, in ciljaj, ciljaj, kar se da natančno!«
O luč pomladni, spominjaš na zastavo, ki je nenadoma zaplapolala
v mraku,
podobna si lesketu bajoneta, svetlikajočega se v trenutku napada.

Ti pomerjaš vojaško čelado, ti sprepiš napeto in strogo,
pozdravljeni pomlad velikih preizkušenj,
pozdravljeni pomlad sedeminšestdesetega!

GLAS GONGA

An Tho

Gong... Gong...
Čas ne čaka.
Sekunda je draga.
Gong... Gong...
Spet napad.
Prehiti sovraga!

V tvoji bližini
valovi tihi,
ljudje beže.
Ob glavni cesti
mirno je vse
divji se sliši ples.

* Nguen Viet Suan — junak v vojni z ameriškimi osvajalcji.

Gong... Gong...
Piskajo bombe.
Sekunda je draga.
Gong... Gong...
Divji alarm,
prehititi sovraga!

Namen ni odkrit,
topovi v pripravi.
V boj, branilci, v boj!
Otroci hitite
čimprej v zaklon.
Breg se spreminja v grom.

Vroče v pristanu
v ustih je slano.
Bombe! Napad!
Sonce v daljavi
in ladje v daljavi...
jutranji mir vsepovsod.

Gong... Gong...
Mau, lézi!
Drobec v rame.
Gong... Gong...
Kjer še je življenje —
gong nam mir jemlje.

Zaman sanitejec hiti,
tu nima več moči.
Utihnil je sreca utrip
in gonga zadnji krik.

V rdečih barvah mesto Haifong,
ljubim podobo to.
Hrup je na vseh koneeh
in ladje v pristanu.

Koles lahno vrtenje,
vlažni in nežni maj.
Še vedno pa — gong, gong, gong —
in sree tovariša Mau.